

23. nedelja med letom
Sp. Pirniče, 9. september 2018
»Odpri se!«

Dragi bratje in sestre!

Evangeljski odlomek nam danes pripoveduje zgodbo o Jezusovem čudežu ozdravljenja, ko je gluhonememu vrnil sposobnost govora. »Efeta« - »Odpri se«.

Dovolite mi, da na to besedo naslonim današnje razmišljanje. »Odpri se«. Čeprav evangelij govori o tem, kako naj bi Jezus s to besedo »odprl« ušesa gluhemu in mu razvezal jezik, v resnici pomeni ta beseda še veliko več. Ljudje smo pogosto kakor školjke zaprti sami vase. Morda zaradi rane, ki nam jo je kdo povzročil, pa se bojimo, da bi se to ponovilo in se raje zapremo pred ljudmi, kot pa da bi tvegali, da nas ranijo še enkrat. Morda zaradi karakterja, ki smo ga s seboj prinesli na svet. Morda pa kdaj tudi čisto preprosto zaradi lenobe, ki nam znova in znova ponavlja, da se je bolj prijetno zapirati v svoj svet, kakor pa se ukvarjati s reševanjem težav drugih ljudi. Kakršenkoli je že razlog, daljnoročno zapiranje vase človeku ne prinaša sreče. Odtuja ga od njegovih bližnjih, razdira njegove vezi z ljudmi in ga s časoma povsem osami.

Morda se sliši še tako absurdno, a vendar nas na nek način vase zapirajo celo sredstva, ki so sama po sebi namenjena komunikaciji, pogovoru. Morda ste se tudi vi že nasmejali, morda celo zgrozili, ko ste v restavraciji pri sosednji mizi zagledali štiri ljudi, ki so sicer sedeli za isto mizo, pa se kljub temu ukvarjali vsak s svojim telefonom, drug drugemu pa niso namenili niti besede. Morda ste videli otroke, ki se med seboj skorajda ne pogovarjajo več, kaj šele, da bi se skupaj igrali, dejansko pa neprestano pošiljajo razna sporočila na socialna omrežja in spremljajo navidezne »prijatelje« širom zemeljske oble, ne vedoč ali ti ljudje dejansko sploh obstajajo. Nezavedno se vsi ti ljudje, skriti za fasado elektronskega profila, zapirajo pred resničnim svetom, čeprav imajo o sebi vtis, da so s svetom povezani bolj kot kadarkoli prej. Živeti v navideznem svetu je lažje: lažje kontroliraš svojo podobo, ki jo sporočaš elektronski javnosti; lažje se umakneš, če ti dogajanje ni všeč; lažje s skriješ, ko postane vroče. Z drugo besedo: vsa ta sredstva ti omogočajo anonimnost in ustvarjajo določeno distanco, razdaljo med teboj in realnimi problemi drugih ljudi. Ali še drugače: Zapirajo te pred svetom.

Kaj pa če danes Gospod nam govori: »Efeta« - »Odpri se«. Odloži svoj telefon in se zazri v oči sočloveka. Morda boš v njih odkril lesk, ki ga ekran ne pokaže. Morda boš začutil njegovo resnično stisko, ki te bo nagovorila, da boš iztegnil roko in ponudil pomoč. Morda se boš začudil, ko boš

odkril, da se sogovornik v resnici smeji veliko lepše, kot smeškoti, smileyi na zaslonu. In takrat boš spoznal, da je v resnici lepo živeti. Da je povsem nekaj drugega, če svet opazuješ od blizu, kakor pa skrit za zaslonom svojega telefona. Drži: v resničnem svetu si bolj ranljiv, izpostavljen; ampak le tako boš v resnici živel. Ne boš več le opazovalec, ampak akter. In to je neskončno več. To je resnično življenje.

Ob koncu, bratje in sestre, vendarle še pojasnilo: Osebno nimam nič proti telefonom, internetu ali računalnikom. Tudi sam uporabljam vse to. Težava nastopi, ko nam te stvari začnejo nadomeščati resnične, pristne človeške odnose. Kot pri vseh stvareh na svetu je torej tudi tu potrebna prava mera in prava pamet. Naj nam jo vsem Gospod nakloni ravno toliko, kot jo potrebujemo. Amen.